

BEWIJZEN DAT GELOVIGEN IN DIT LEVEN EEN GEGRONDE ZEKERHEID VAN HUN EEUWIGE GELUK EN ZALIGHEID KUNNEN VERKRIJGEN

1. De grond van de zekerheid

De grond waarop de apostel Paulus zijn zekerheid bouwt, is geen bijzondere openbaring, maar een fundament dat alle gelovigen kennen, zoals duidelijk blijkt uit de volgende Bijbelverzen: ‘Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt’ (Rom. 8:32-34).

Uit deze woorden blijkt duidelijk dat deze begenadigde apostel de heerlijke zekerheid, waarover hij spreekt in de laatste verzen van dit hoofdstuk, niet had verkregen door een onmiddellijke openbaring. Hij komt namelijk tot zijn conclusie op grond van argumenten die voor al Gods kinderen gelden. Daaruit volgt onmiskenbaar *dat gelovigen in dit leven een gegronde zekerheid van hun eeuwige geluk en zaligheid kunnen verkrijgen*. Zo kwam de zekerheid van Hizkia voort uit een beginsel dat in alle gelovigen wordt gevonden (2 Kon. 20:3).

2. Het doel van de Schrift is gelovigen te helpen om zekerheid te verkrijgen

Het doel van de Schrift is gelovigen te helpen een gegronde zekerheid te verkrijgen van hun eeuwige geluk en zaligheid. Johannes zegt: 'Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in de Naam van de Zoon Gods; opdat gij *weet* dat gij het eeuwige leven hebt' (1 Joh. 5:13). Deze dierbare zielen geloofden en zij hadden het eeuwige leven. Zij hadden namelijk de belofte van het eeuwige leven (Tit. 1:2). Christus, hun Hoofd, had hun plaats bereid in de hemel en vertegenwoordigde daar al Zijn kinderen. En zij hadden het begin van het eeuwige leven, want wat is genade anders dan een begin van de heerlijkheid? En wat is de heerlijkheid anders dan volmaakte genade? Genade is heerlijkheid in de knop en heerlijkheid is genade in volle bloei. Hoewel zij het eeuwige leven hadden in al deze opzichten, wisten ze het niet. Hoewel ze geloofden, geloofden ze niet dat ze geloofden. Daarom legt de apostel zich er in zijn eerdere brieven op toe om met een verscheidenheid en overvloed aan argumenten allen, maar vooral de zwakken in het geloof, te helpen om te komen tot een gegronde zekerheid van hun eeuwig welzijn.

De hele Schrift is erop gericht om zielen eerst te brengen tot kennis van Christus, daarna tot het aannemen van Christus en hen vervolgens op te bouwen in een kostelijke zekerheid van hun aandeel in Christus. Dat bracht Luther tot de uitspraak dat hij, als dat mogelijk zou zijn, niet in het paradijs zou willen leven zonder het Woord, maar dat hij met dat Woord zelfs in de hel zou kunnen verkeren. Er zijn geen geschiedenissen die te vergelijken zijn met de geschiedenissen van de Schrift in oudheid, uitzonderlijkheid, verscheidenheid, kortheid, duidelijkheid, harmonie en waarheid.

Het Woord getuigt van de waarheid en brengt de leugen aan het licht. Het bestrijdt dwaasheid en opent innerlijke bewegingen van barmhartigheid. Het verzekert gelovigen van hun eeuwige geluk. Het is een kostelijk Woord (Hebr. 6:18). God heeft ons Zijn Woord, Zijn eed, Zijn zegel geschonken om ons 'sterke vertroosting' te geven en om ons te verzekeren van onze zaligheid. Welke troost kan een gelovige genieten als hij de zekerheid mist? De zekerheid van mijn aandeel in het land Kanaän, in de troost van het Evangelie, in de kostelijke

beloften en in een dierbare Christus vertroost en verblijdt mijn ziel. Om die sterke troost te genieten, is het niet genoeg als we slechts weten dat er mijnen vol goud, bergen van parels, hopen schatten en een land vloeiende van melk en honing zijn. Maar te weten dat ik een aandeel heb in al die weldaden, dat verblijdt mijn ziel.

Te weten dat er zulke weldaden zijn en dat ik daar geen deel aan heb, is eerder een kwelling dan een troost voor mij. Te weten dat er een feestmaal is met de heerlijkste gerechten zonder dat ik daarvan mag proeven, dat er kostelijke bronnen en waterstromen zijn, maar dat ik van dorst moet omkomen in de woestijn, te weten dat er koninklijke mantels zijn voor anderen, maar dat ik in mijn lompen moet sterven, te weten dat er vergeving voor anderen is, maar dat ik van de levensladder gestoten zal worden, te weten dat anderen verhoogd zullen worden, maar dat ik met Lazarus zal sterven voor de poort van de rijke man: deze kennis kan mijn kwelling wel groter maken, maar zal mij niet tot troost zijn.

Het was eerder een bron van verdriet dan van vreugde voor de mensen in de oude wereld om te weten dat er een ark was, maar dat zij nu buitengesloten waren. Zo was het ook smartelijk voor de Israëlieten om te weten dat er een koperen slang was opgericht waardoor anderen genezing vonden, terwijl zij stierven door de beten van de vurige slangen. Hoe kan het mij tot troost zijn om te weten dat er vrede is in Christus, dat er vergeving is in Christus, dat er gerechtigheid is in Christus, dat er rijkdommen zijn in Christus, dat er geluk is in Christus voor anderen, als ik niet weet dat het voor mij is! O, deze wetenschap zal eerder een hel zijn tot mijn kwelling dan dat het een grond van vreugde en troost voor mij is.

God heeft echter in de Schrift geopenbaard wie eeuwig gelukkig zullen worden en hoe ze tot die zekerheid van hun eeuwige geluk en heerlijkheid kunnen komen. Dit bracht Luther tot de uitspraak dat hij niet één bladzijde van de Bijbel zou willen geven in ruil voor de hele wereld. De Bijbel is de *Magna Charta*¹ van de christen, zijn

1. Politiek handvest waarin de macht van de koning werd ingeperkt en de vrijheden en rechten van burgers werden vastgelegd. Het bepaalde ook dat de kerk het recht had om vrij te zijn van de bemoeienis van de overheid. Het is een van de oudste grondwettelijke documenten. (noot vertaler)

belangrijkste bewijs voor de hemel. De mensen hechten grote waarde aan hun handvesten, voorrechten, overdrachtsakten en titelbewijzen en bewaren deze zorgvuldig. Zullen christenen dan het kostelijke Woord van God niet veel hoger waarderen en zorgvuldiger bewaren in de binnenkamer van hun hart? Dat Woord biedt hun weliswaar geen zekerheden voor het onderhoud van het leven, maar schenkt hun verlossing, bescherming, bevestiging en eeuwige zaligheid.

3. Veel gelovigen hebben zekerheid verkregen

Andere gelovigen hebben in een gewone weg een zoete zekerheid verkregen van hun eeuwige geluk en zaligheid. De apostel zegt, namens de heiligen: ‘Want wij weten dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, *maar* eeuwig in de hemelen. Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede die uit de hemel is, overkleed te worden’ (2 Kor. 5:1,2). Deze zekerheid plaatst hen triomferend op de troon. We hebben een huis, een huis hierboven, een huis in de hemel, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen. We hebben een huis, een hemels huis, een huis gemaakt met de grootste wijsheid en de hoogste liefde. Een huis dat in eer, vreugde, schatten, veiligheid, bestendigheid, heerlijkheid en eeuwigheid alle koninklijke paleizen in de wereld overtreft. Het is ‘een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen’.

Daarom zegt de Kerk: ‘Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne’ (Hoogl. 2:16). De bruid zegt: ‘Ik weet dat Jezus Christus de mijne is. Ik kan dat met het grootste vertrouwen en de grootste vrijmoedigheid bevestigen. Hij is mijn Hoofd, mijn Man, mijn Heere, mijn Verlosser, mijn Rechtvaardiger, mijn Zaligmaker en ik ben de Zijne. Ik weet net zo zeker dat ik van Hem ben als dat ik weet dat ik leef. Ik ben de Zijne, omdat Hij mij gekocht heeft en omdat Hij mij overwonnen heeft. Ik ben de Zijne omdat ik Hem gegeven ben en omdat Hij mij verkoren heeft. Ik ben de Zijne vanwege het verbond en omdat Hij mij gehuwd heeft. Ik ben geheel en al van Hem. Ik ben in het bijzonder van Hem. Ik ben volkomen van Hem. Ik ben voor eeuwig van Hem.

Dit weet ik heel goed en deze wetenschap is mijn vreugde in het leven

en mijn kracht en kroon bij het sterven.’ Daarom zegt de Kerk: ‘Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet; Gij, o HEERE, zijt onze Vader, onze Verlosser van ouds af is Uw Naam’ (Jes. 63:16). En David kon zeggen: ‘[God is] mijn Deel in eeuwigheid’ (Ps. 73:25,26). Een andere keer zong hij zo kostelijk: ‘Ik ben Uwe, behoud mij’ (Ps. 119:94). Job kon door de donkerste wolken heen kijken en zag dat zijn Verlosser leefde (Job 19:25). Thomas riep uit: ‘Mijn Heere en mijn God’ (Joh. 20:28). Paulus verkondigde dat niets hem kon scheiden van de liefde van Christus (Rom. 8:38,39) en dat hij de goede strijd had gestreden en de loop had beëindigd en dat voor hem de kroon der rechtvaardigheid was weggelegd (2 Tim. 4:7,8). Uit alles wat ik heb gezegd, blijkt duidelijk dat andere gelovigen zekerheid hebben verkregen in een gewone weg en dat gelovigen daarom nu kunnen komen tot zoete zekerheid van hun eeuwige geluk en zaligheid. Ik weet zeker dat God Zijn gelovigen nu evenveel bemint als vroeger. Zijn barmhartigheid is nog even groot als vroeger. God schenkt nu zekerheid net als vroeger. Zo wordt Hij geëerd en Christus verheerlijkt. Zo wordt de mond van de goddelozen gestopt en het hart van de rechtvaardigen verheugd.

4. God heeft Zijn volk zekerheid beloofd

God heeft Zich door een belofte verbonden om Zijn volk van hun geluk en zaligheid te verzekeren. ‘De HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden degenen die in oprechtheid wandelen’ (Ps. 84:12). Als Hij hun niets goeds zal onthouden, dan zal Hij hun zeker niet altijd de zekerheid onthouden. Zekerheid is immers het grote, het enige, het voornaamste goed dat gelovigen bovenal zoeken. Zie Ezechiël 34:30,31: ‘Maar zij zullen weten dat Ik, de HEERE hun God, met hen ben, en dat zij Mijn volk zijn, het huis Israëls, spreekt de Heere HEERE. Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide, gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE.’ Zie ook Johannes 14:21,23: ‘Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren. (...) Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren;

en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken.’

De Heere heeft het gesproken; zal het dan niet gebeuren? De mensen spreken en herroepen hun woorden. Zij slikken hun woorden in zodra ze die gesproken hebben. Maar doet God dat ook? Beslist niet; Hij is trouw aan Zijn beloften. ‘Zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen’ (2 Kor. 1:20). Dat wil zeggen: ze zijn onveranderlijk en vast en zullen vervuld worden. De beloften zijn een kostelijk boek, iedere bladzijde drupt van mirre en barmhartigheid. Ga daarom zitten; drink uit deze borsten en warm u bij dit vuur.

God heeft altijd Zijn Woord waargemaakt. Hij heeft het vervuld en meer dan vervuld. Hij had de kinderen Israëls alleen het land Kanaän beloofd, maar Hij gaf hun naast het hele land Kanaän twee koninkrijken die Hij nooit had beloofd. Hoe vaak is God ons voorgekomen met Zijn zegeningen en heeft Hij ons veel meer weldaden gegeven dan we hadden gehoopt en verdiend. In deze dagen van duisternis en bloedvergieten heeft Hij gedaan boven de gebeden en begeerten, de hoop en het vertrouwen van Zijn volk in dit land en boven alles wat we in het boek van de beloften konden vinden.

Satan belooft het beste, maar geeft het slechtste. Hij belooft eer en geeft schande. Hij belooft genoeg en geeft pijn. Hij belooft het leven en hij geeft de dood. Maar God betaalt wat Hij belooft. Alles wordt in zuiver goud uitbetaald. Neem daarom deze beloften, waarin God Zichzelf verbonden heeft om u van Zijn liefde te verzekeren, en leg ze voor de Heere neer. Zeg tegen Hem dat het evenzeer tot Zijn eer strekt als tot uw troost, dat het evenzeer tot Zijn heerlijkheid dient als tot uw vrede dat Hij u zekerheid geeft van uw eeuwige geluk en zaligheid.

5. De heiligen hebben de bronnen van zekerheid in zichzelf

In alle heiligen zijn bronnen van zekerheid. Daarom moeten ze tot zekerheid kunnen komen. Het dierbare geloof is één bron van zekerheid en alle heiligen hebben dit geloof, hoewel in verschillende mate. ‘Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van Jezus Christus, aan degenen die even dierbaar geloof met ons verkregen hebben door de recht-

vaardigheid van onze God en Zaligmaker Jezus Christus' (2 Petr. 1:1). Het geloof zal zich te zijner tijd uit eigen beweging tot zekerheid opwekken en brengen. Het geloof is een toe-eigenende genade. Het ziet op God en zegt met David: 'Deze God is [mijn] God eeuwiglijk en altoos; Hij zal [mij] geleiden tot de dood toe' (Ps. 48:15). Het ziet op Christus en zegt met de bruid: 'Ik ben mijns Liefsten, en Zijn genegenheid is tot mij' (Hoogl. 7:10).

Het ziet op een onverwelkelijke kroon en zegt met Paulus: 'Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid' (2 Tim. 4:8). Het ziet op de gerechtigheid van Christus en zegt: 'Deze gerechtigheid is de mijne en zal mij bedekken.' Het ziet op de genade van Christus en zegt: 'Deze genade is de mijne; daardoor zal ik vergeving ontvangen.' Het ziet op de kracht van Christus en zegt: 'Deze kracht is de mijne en zal mij ondersteunen.' Het ziet op de wijsheid van Christus en zegt: 'Deze wijsheid is de mijne en zal mij leiden.' Het ziet op het bloed van Jezus en zegt: 'Dit bloed is het mijne en zal mij verlossen.' Net als het geloof is ook de hoop een bron van zekerheid. De apostel Paulus zegt dat Christus 'onder u' is 'de Hoop der zaligheid' (Kol. 1:27; Eng. vert.). 'Welke [hoop] wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel' (Hebr. 6:19). Het geloof houdt zich vast aan de hemel, en aan het *sanctum sanctorum*, of heilige der heiligen. De hoop van een christen is niet als de hoop van Pandora,² die uit de doos kan ontsnappen en de ziel net als de hoop van de huichelaar kan verlaten. Nee, de hoop van een christen is als het morgenlicht. De kleinste zonnestraal zal leiden tot volle zonneschijn; het licht zal steeds helderder schijnen tot het volledig dag is geworden.

Toen Alexander op een hoopgevende expeditie ging, gaf hij al zijn goud weg. Toen hem werd gevraagd wat hij voor zichzelf overhield, zei hij: '*Spem majorum et meliorum*, de hoop op grotere en betere dingen.'

2. Volgens de Griekse mythologie was Pandora de eerste vrouw die was gemaakt uit water en aarde. Alle goden schonken haar goede gaven, zoals schoonheid, kracht en slimheid. Zeus gaf haar aan Epimetheus. Als huwelijksgeschenk kregen zij een mooie doos versierd met edelstenen. Zeus zei Pandora dat ze gelukkig zou leven zolang de doos gesloten bleef. Pandora was echter zo nieuwsgierig dat zij op een dag de doos opende. Daarop ontsnapten er allerlei rampen en onheil. Pandora was zo geschrokken dat ze direct het deksel weer dichtklapte. Daardoor kon de hoop niet ontsnappen. (noot vertaler)

Zo wil een christen alles liever opgeven dan zijn hoop. Hij weet dat de hoop zijn hart zal bewaren voor pijn en verdriet, voor moedeloosheid en neerslachtigheid. Hij weet dat hoop is als een lichtstraal van God, een vonk van heerlijkheid, en dat niets deze hoop zal doven tot de ziel met heerlijkheid vervuld is. Wie veel hoop heeft, zal niet lang zonder zoete zekerheid zijn. God wil niet dat de hopende ziel heen en weer geslingerd wordt en zucht en klaagt omdat er geen goed woord uit de hemel komt, omdat hij niet bezit wat hij eens hoopt te genieten. De hoop en lijdzaamheid moeten het nog een klein poosje volhouden. 'Hij Die te komen staat, zal komen en niet vertoeven' (Hebr. 10:37). Een goed geweten is een andere bron van zekerheid. 'Want onze roem is deze, namelijk de getuigenis van ons geweten, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid Gods, niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade Gods in de wereld verkeerd hebben, en allermeeft bij ulieden' (2 Kor. 1:12). 'Geliefden, indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God' (1 Joh. 3:21). Een goed geweten is een zeker geweten. Wie dat heeft, zit zoals Noach rustig neer te midden van alle beroering en verwarring in oprechtheid en kalmte, eerlijkheid en vrijmoedigheid. Een goed geweten en een goed vertrouwen gaan samen op.

De man die discipel wilde worden, zei tegen onze Zaligmaker: 'Mees-ter, ik zal U volgen, waar Gij ook heen gaat' (Matth. 8:19). Een goed geweten zegt hetzelfde tegen de gelovige ziel. Ik zal u volgen van plicht naar plicht, van inzetting naar inzetting. Ik zal bij u zijn, ik zal u sterken, ik zal u ondersteunen. Ik zal u tot troost zijn in het leven en ik zal uw vriend zijn in het sterven. Al zouden zij u allen verlaten, ik zal u niet verlaten (zie Matth. 26:35). Een goed geweten zal door de donkerste wolken heen Gods vriendelijk aangezicht zien. Zoals een kwaad geweten de grootste vrees en twijfel kent, zo is een goed geweten bedeed met de grootste zekerheid en vrede. Zoals er geen hel in deze wereld te vergelijken is met een slecht geweten, is er geen hemel in deze wereld te vergelijken met een goed geweten. Wie een goed geweten heeft, heeft een van de beste bronnen van zekerheid. Spoedig zal God de volgende woorden fluisteren in het oor van deze mens: 'Zoon, zijt welgemoed, uw zonden zijn u vergeven' (Matth. 9:2). Oprechte liefde voor de heiligen is een andere bron van zekerheid en deze bron droogt nooit op. Deze bron vinden we in de zwakste

en in de sterkste heiligen. ‘Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben. Die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood’ (1 Joh. 3:14). De apostel zegt niet: ‘Wij denken’ of ‘wij hopen dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven’, maar ‘wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben’. Liefde tot de broeders is niet de oorzaak van de overgang uit de dood naar het leven, dat wil zeggen van een natuurlijke staat naar een geestelijke staat, van de hel naar de hemel, maar ze is er wel het bewijs van. Ik erken dat het diepbedroevend is dat deze kostelijke stroom van liefde in velen is opgedroogd.

Vroeger was het een spreekwoord: *homo homini deus*, de ene mens is een god voor de ander. Nu kunnen we echter terecht zeggen: *homo homini daemon*, de ene mens is een duivel voor de ander. Wie geen liefde heeft tot zijn broeders, mist een van de kostelijkste bronnen waaruit de zekerheid ontspringt. Er is geen ergere hel dan te leven zonder liefde voor de beminden van God.

Is het niet even gemakkelijk als aangenaam voor een mens om verschillende kostelijke bronnen in zijn tuin te hebben, te gaan zitten, water te putten en dat te drinken (Joh. 4:14)? O, gelovige zielen, er zijn niet alleen bronnen van levend water dicht bij u, maar ook in u. Waarom zit u dan met Hagar (Gen. 21:15-19) te klagen en te treuren? U zou niet alleen uit de bronnen boven u, maar ook uit de bronnen in u moeten proeven en drinken. De vruchten in onze tuin kunnen niet alleen het oog strelen, maar ook de geest verkwikken, als we daarvan eten (Gal. 5:22,23). Zo mogen we zeker ook de vruchten van de Geest, de eerstelingen van het eeuwige leven, in ons opmerken en smaken.

Ik denk dat alleen dwazen zullen zeggen dat genade de verboden vrucht is en dat God ons heeft verboden daarnaar te kijken en daarvan te eten. Onze gedachten moeten niet zo bezet zijn met Christus in de hemel dat we niet zien dat Christus in ons ‘de Hoop der heerlijkheid’ is. Christus wilde niet dat de bruid zo in beslag genomen was door haar eigen zwartheid, dat ze vergat dat ze inwendig geheel schoon en lieflijk was (Hoogl. 1:5, 4:7; Ps. 45:14).

6. De Geest van God roept op tot zekerheid

De Heilige Geest roept ons op om ons te benaarstigen om onze ‘roeping en verkiezing vast te maken’ (2 Petr. 1:10) en Hij spoort ons aan om te staan naar ‘volle verzekerdheid’ (Hebr. 10:22). Gelovigen kunnen dus zekerheid verkrijgen van hun eeuwige geluk en eeuwige zaligheid. ‘Daarom, broeders, benaarstigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.’ Het Griekse woord dat vertaald is als ‘benaarstigen’ duidt op twee dingen: alle mogelijke haast en snelheid en vurige ijver en een oprecht voornemen. Het moet uw belangrijkste werk, uw voornaamste onderzoek en uw grootste zorg zijn om uw roeping en verkiezing vast te maken, zegt de apostel. Als dit gedaan is, is alles gedaan. Zolang dit niet gedaan is, is er nog niets gedaan.

Om de noodzaak, het nut, de voortreffelijkheid en de mogelijkheid van dit werk te onderstrepen, voegt de apostel hier ‘te meer’ toe. ‘Daarom, broeders, benaarstigt u *te meer* om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.’³ Of zoals het in de oorspronkelijke taal staat: ‘vast’ en ‘bestendig’. Dit is het ene nodige. Het is van wezenlijk en eeuwig belang om te ijveren voor vastheid en zekerheid voor uw ziel. Zekerheid is een edelsteen van die waarde, een parel van die prijs. Om die te verkrijgen moeten we werken, zwoegen, treuren en wachten. Dat moeten we niet alleen doen met ijver, maar met *alle* ijver. We moeten niet alleen graven, maar ook *diep* graven voor we komen bij de goudmijn. Zekerheid is die ‘witte steen’, die ‘nieuwe naam’, dat ‘verborgen manna’. Alleen zij die werken alsof hun leven ermee gemoeid is, kunnen die zekerheid verkrijgen. Zekerheid is kostelijk goud dat we eerst moeten winnen om het te kunnen dragen. Goud winnen en goud dragen, dat is de taal van hemel en aarde.

De rijkdommen, erbewijzen, talen en gunsten van deze wereld kunnen we alleen verwerven met veel inspanning en door te hollen en te draven, door vroeg op te staan en laat naar bed te gaan. Denkt u dan dat we de zekerheid, die meer waard is dan hemel en aarde, kunnen

3. In de King James staat hier: ‘om uw roeping en verkiezing *zeker* te maken’. (noot vertaler)

verkrijgen als we onverschillig, traag en lusteloos te werk gaan? Als u dat denkt, bedriegt u uw ziel. Er zijn vijf dingen die God nooit tegen een geringe prijs aan u zal verkopen: Christus, de waarheid, Zijn eer, de hemel en de zekerheid. Daar moet u een goede prijs voor betalen, anders zult u ze altijd moeten missen.

Zoals Petrus u oproept om u te benaarstigen om uw roeping en verkiezing vast te maken, zo spoort Paulus u aan om te staan naar volle verzekerdheid. Dat is een duidelijk bewijs dat het mogelijk is om in dit leven tot volle verzekerdheid van ons geluk en onze zaligheid te komen. De apostel zegt: 'Maar wij begeren dat een iegelijk van u dezelfde naarstigheit bewijze tot de volle verzekerdheit der hoop, tot het einde toe; opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt dergenen die door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven' (Hebr. 6:11,12). We moeten niet alleen staan naar zekerheid, maar ons ook met alle ijver toelleggen op het verkrijgen van die rijke en volle zekerheid die alle vrees en twijfel zal verdrijven en ons geduld zal geven in het wachten, vrijmoedigheid in het werken en blijmoedigheid in het lijden. Dan zal de hemel hier op aarde al gestalte krijgen in het hart van de mens en zal hij zingend naar het paradijs gaan ondanks alle rampen en tegenslagen.

Het kan volstrekt niet verenigbaar zijn met de heiligheid, gerechtigheid, trouw en goedheid van God om Zijn volk op te roepen om hun roeping en verkiezing vast te maken en te staan naar volle zekerheid, als het niet mogelijk zou zijn om volkomen en gegronde zekerheid te krijgen van hun geluk en zaligheid in dit leven. Hieruit blijkt ontegenzeggelijk dat Gods kinderen deze zalige zekerheid van hun geluk en heerlijkheid kunnen verkrijgen terwijl ze in dit tranendal verkeren. Het tegendeel zou het leven van de mens tot een hel maken hier beneden, zelfs als hij hierna aan deze hel zou ontkomen.

7. Middelen die we moeten gebruiken om deze zekerheid te verwerven

De Heere heeft in Zijn grote barmhartigheid en liefde in Zijn Woord de wegen en de middelen verklaard waardoor gelovigen een gegronde zekerheid kunnen verkrijgen van hun eeuwige geluk en eeuwige zaligheid. We

kunnen deze zekerheid dus verkrijgen. Neem de volgende drie teksten daarvan als bewijs.

De eerste tekst is 2 Petrus 1:5. Als u deze woorden opslaat, ziet u dat de Heere de gelovigen niet alleen aanspoort om zich te benaastigen om hun roeping en verkiezing vast te maken, maar hun ook duidelijk de weg en de middelen daartoe openbaart. ‘Voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis’, en wat er verder volgt.

De tweede tekst is 1 Korinthe 11:28: ‘Maar de mens beproeve zichzelf, en ete also van het brood en drinke van de drinkbeker.’ Door het onderzoek leert de mens zien dat hij recht heeft op Christus en alle kostelijke schatten van Zijn huis en mag hij gelovig eten van het brood des levens, het hemelse manna, zodat hij voor eeuwig mag leven.

De derde tekst is 2 Korinthe 13:5: ‘Onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? Tenzij dat gij enigszins verwerpelijk [of verworpen] zijt.’ Door een ernstig onderzoek van zijn staat kan iemand weten of hij geloof heeft of niet, of hij de bruid van Christus is of de hoer van de duivel, of er genade in zijn hart gewerkt is of niet. Het is beslist niet verenigbaar met de heerlijke wijsheid, onbevleete gerechtigheid en verheven heiligheid van God om mensen op te roepen tot het gebruik van bepaalde middelen om een bepaald doel te bereiken, als dat doel niet bereikt kan worden door de voorgeschreven middelen te gebruiken (Ex. 15:11).

De mens, die maar een vonkje heeft van de wijsheid, gerechtigheid en heiligheid die in God is, zal niemand aansporen tot gebruik van middelen voor zijn gezondheid, welzijn en dergelijke, tenzij de voorgeschreven middelen daarvoor geschikt kunnen zijn. Zal God, Die de wijsheid, gerechtigheid en heiligheid zelf is, dat dan wel doen? Beslist niet. God is in Zichzelf de oneindige volmaaktheid; alle deugden van de schepselen zijn in volmaakte zin in God aanwezig. Daarom is het onmogelijk dat God slechter zou handelen dan het schepsel. Dat zou Hij echter doen als Hij het schepsel zou aansporen tot het gebruik van middelen die niet geschikt zouden zijn voor het doel waarvoor ze gebruikt werden.

Zo kunt u uit dit zevende argument duidelijk afleiden dat gelovigen in dit leven kunnen komen tot een gegronde zekerheid van hun eeuwige geluk en eeuwige zaligheid.

8. Het Avondmaal des Heeren en onze zekerheid

Het belangrijkste doel van de inzetting van het sacrament van het Avondmaal was dat Christus Zijn kinderen verzekerde van Zijn liefde en dat Hij hun een zegel gaf van de vergeving van hun zonden, hun aanneming en de zaligheid van hun zielen (Matth. 26:27,28). Een zegel is bedoeld om iets vast en zeker te maken onder de mensen. Het Avondmaal des Heeren is het grootzegel van Christus, het is Zijn geheimzegel, waardoor Hij Zijn volk verzegelt en verzekert dat ze hier gelukkig zullen zijn en hierna nog gelukkiger, dat ze Gods beminden zijn en dat Zijn hart naar hen uitgaat. Ook verzegelt en verzekert Hij hen dat hun namen geschreven zijn in het boek des levens, dat de kroon der rechtvaardigheid voor hen is weggelegd en dat niets hen zal kunnen scheiden van Hem Die hun licht, hun leven, hun kroon en hun alles in allen is.

In dit sacrament daalt Christus af en toont Hij Zijn liefde, Zijn hart, Zijn ingewanden, Zijn bloed, zodat Zijn kinderen niet langer zeggen: 'Heeft de Heere Jezus ons lief? Heeft Hij een behagen in ons?', maar ze met de bruid zullen zeggen: 'Ik ben mijns Liefsten, en Zijn genegenheid is tot mij' (Hoogl. 7:10). Er zijn veel geliefde christenen die lang bevreesd en twijfelmoedig geweest zijn, gezucht en getreurd hebben, die van predikant naar predikant gelopen zijn en zich van de ene tot de andere plicht begeben hebben. Toch konden ze nooit overtuigd worden van de liefde van Christus voor hun arme zielen. Hun vrees en twijfel zijn hen gevolgd tot ze de Heere hebben verwacht in Zijn heerlijke inzetting, waardoor de Heere hen verzekerd heeft van de vergeving van hun zonden en het heil van hun zielen. In deze inzetting heeft God hun manna te eten gegeven, en hun een witte keursteen en een nieuwe naam gegeven die niemand kent dan die hem ontvangt (Openb. 2:17). Zeg mij, dierbare, gelovige zielen, of u niet hebt ervaren dat God in deze inzetting vaak de volgende woorden in uw oor gefluisterd heeft: '[Zonen en dochters], wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven' (Matth. 9:2). Ik weet dat dit zo is.

9. Het verband tussen zekerheid en vreugde in de Heere

De teksten die de heiligen uitdrukkelijk vragen om zich veel en onophoudelijk in de Heere te verheugen en Hem te loven, om altijd een harp in hun handen te hebben en het halleluja op de lippen te nemen, zijn een duidelijk bewijs dat gelovigen in dit leven tot gegronde zekerheid kunnen komen. Hoe kunnen ze zich in God verheugen en Hem loven, als ze niet weten of Hij een eeuwige vriend of een eeuwige vijand voor hen zal zijn, of Hij altijd in liefde of in toorn tot hen zal komen? Wat kunnen zij die slechts weten dat ze heel hun leven zullen wonen in een vreemd land, ja in een land van uiterste duisternis, anders doen dan hun harp aan de wilgen hangen (Ps. 137:2)? Hoe kunnen zij blijmoedig en dankbaar zijn die niets anders weten dan dat ze ten slotte dat verpletterende woord zullen horen dat hun geweten zal verwonden en hun ziel zal doden: ‘Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is’ (Matth. 25:41).

In de hele Bijbel is er echter geen plicht waartoe de gelovigen meer en overvloediger worden opgeroepen dan om zich in God te verblijden en te verheugen, om Hem te loven en te danken, zoals iedereen weet die enige kennis van de Schrift heeft. ‘Verblijdt u allen tijd’ (1 Thess. 5:16). God wil niet dat Zijn kinderen altijd maar treuren. O, christenen, bedenk wat Christus voor u heeft gedaan, wat Hij nog voor u doet in de hemel en wat Hij in alle eeuwigheid voor u zal doen. Kunt u dan nog uw dagen jammerend en klagend doorbrengen? ‘Verblijdt u in de HEERE en verheugt u, gij rechtvaardigen, en zingt vrolijk, alle gij oprechten van hart’ (Ps. 32:11). ‘Gij rechtvaardigen, zingt vrolijk in de HEERE; lof betaamt de oprechten’ (Ps. 33:1).

Christenen, zijn uw zegeningen niet groter dan uw tegenslagen? Ja. Is het zwaarste lijden te vergelijken met de kleinste vonk van genade of straal van heerlijkheid die in of aan u is geopenbaard? Nee. Zal een uur aan het hart van Christus niet al uw moeite en smart vergoeden? Ja. Waarom brengt u dan meer tijd door met zuchten dan in vreugde? En waarom bedroeft u hierdoor de kostelijke harten van hen die God niet bedroefd wil zien en verheugt u de onbegenadigde harten die God niet verheugd wil zien?

Een mooi gezicht is altijd een lust voor het oog, maar vooral als er vreugde op ligt. Die vreugde geeft het een nieuwe schoonheid en

maakt wat daarvoor al mooi was, bijzonder mooi. De schoonheid wordt daardoor opgeluisterd. Zo legt vreugde op het gezicht, in het hart en leven van de christen glans en luister op hem en op Gods weg waarin hij wandelt. De vreugde van de Heere is niet alleen de kracht, maar ook de schoonheid en heerlijkheid van christenen (Neh. 8:10). Blijdschap en vreugde zijn een gevolg en vrucht van zekerheid, zoals veel gelovigen hebben ondervonden. Ongetwijfeld kunnen gelovigen komen tot een gegronde zekerheid van hun eeuwige geluk. Anders is het onmogelijk dat zij zich te allen tijd verheugen. Uit dit argument blijkt dus, net als uit het vorige, dat gelovigen in dit leven verzekerd kunnen zijn hun eeuwig welzijn.

10. De Schrift spreekt duidelijk over het verschil tussen rechtvaardigen en goddelozen

Ten slotte het tiende argument om te bewijzen dat gelovigen in dit leven kunnen komen tot een gegronde zekerheid: *Als het onmogelijk zou zijn voor de mensen om te weten in welke van deze twee staten ze verkeren, zou God nooit in de Schrift zo'n duidelijk onderscheid gemaakt hebben tussen het zaad van de slang en het zaad van de vrouw, tussen rechtvaardigen en goddelozen, tussen heiligen en zondaren, tussen kinderen en slaven, tussen schapen en bokken, tussen leeuwen en lammeren, tussen kaf en koren, tussen licht en duisternis.* Daarom kunnen ze weten of ze in een staat van leven of van dood zijn, in een staat van ellende of van geluk, in een staat van toorn of van liefde (Matth. 13:1 e.v.). Het is volstrekt niet te rijmen met de genade van God, het is onverenigbaar met de wijsheid van God om zo'n groot verschil te maken tussen Zijn eigen kinderen en de kinderen van satan, als niet elk kind zou kunnen weten wie zijn eigen vader was (Joh. 8:44). 'Gij zijt mijn Vader' (Ps. 89:27). 'Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet; Gij, o HEERE, zijt onze Vader, onze Verlosser van ouds af is Uw Naam' (Jes. 63:16).

De zwakste gelovige kan zeggen: 'Abba, Vader' (Rom. 8:15). De Heere zal Zijn kinderen niet ongetroost laten, zoals wezen en kinderen zonder vader, zoals het in de Griekse tekst is verwoord (Joh. 14:18). De zaligheid van de gelovigen hangt niet af van de wetenschap dat God

hun Vader is, maar hun troost wel. Daarom zal de Heere niet alleen een Vader zijn voor Israël, maar hun ook bekendmaken dat Hij hun Vader is. ‘Zult gij niet van nu af tot Mij roepen: Mijn Vader, Gij zijt de Leidsman mijner jeugd’ (Jer. 3:4)?

Uit deze tien argumenten blijkt duidelijk dat gelovigen in dit leven kunnen komen tot een gegronde zekerheid van hun eeuwige geluk en eeuwige zaligheid. Ik zal hier een korte toepassing van geven en dan dit hoofdstuk beëindigen.

Toepassing: Zekerheid is niet voor de arminianen

Deze kostelijke waarheid die hier is bewezen, is bitter en onbereikbaar voor allen die beweren dat gelovigen in dit leven niet tot een gegronde zekerheid van hun eeuwige geluk en eeuwige zaligheid kunnen komen – zoals de roomsen en de arminianen. Wie hun geschriften en hun leer kent, weet dat zij de wapenen opnemen tegen deze Christus verheerlijkende en zielsverheugende leer van de zekerheid. De arminiaan Grevinchovius⁴ zei: ‘Ik weet niet van een zekerheid van de hemel in dit leven.’ Zekerheid is een parel die zij onder hun voeten vertrappen, een straal van de hemel, zo licht, zo helder en zo vol luister, dat zij die met hun wazige ogen niet kunnen zien. Zekerheid is de heerlijkheid in de knop, het is de voorstad van het paradijs, het is een druiventros uit het Beloofde Land. Het is een vonk van God, het is de vreugde en kroon van een christen.

Des te groter is de onbeschaamdheid en dwaasheid van hen die de zekerheid loochenen en daar geringschattend over spreken, welke namen of begrippen ze er ook voor gebruiken. Zij die zeggen dat ellendige zielen wel kunnen weten dat er een kroon der gerechtigheid is, maar dat ze niet moeten doen alsof ze zeker weten dat ze de eer zullen hebben om die kroon te dragen, zijn eerder kwelgeesten dan vertroosters. Ze maken God gelijk aan koning Xerxes, die zijn stuurman in de morgen kroonde en hem op de avond van dezelfde dag onthoofde.

4. Nicolaas Grevinchhoven, predikant te Rotterdam, koos de kant van Arminius en ondertekende in 1610 de Remonstrantie.

De arminianen durven te zeggen dat God het ene uur iemand kan kronen en hem het volgende uur die kroon weer kan afnemen. Ze schamen zich er niet voor om te zeggen dat iemand gelukkig en ellendig kan zijn, onder Gods liefde en Gods toorn kan verkeren, een erfgenaam van de hemel kan zijn en een brandhout uit de hel, een kind van het licht en van de duisternis, en dat alles in één uur. Wat een ellendige vertroosters! Dit is toch niet anders dan het kwellen van een vermoeide ziel, dan een gewonde geest mistroostig maken en hen bedroeven die God juist wil verheugen?

O, wat kunnen we de mensen kwellen. We zeggen dat treurende mogen weten dat er genezing zal zijn onder de vleugels van de Zon der gerechtigheid (Mal. 4:2), maar dat ze niet zeker kunnen zijn van hun eigen genezing. De hongerige ziel kan weten dat er brood genoeg is in het huis van zijn Vader, maar hij weet niet of hij ook van dat brood zal eten (Luk. 15:17). De naakte ziel kan weten dat Christus klederen der gerechtigheid heeft om al zijn vlekken, zweren, gebreken en mismaaktheid te bedekken, maar hij kan niet weten of Christus hem deze koninklijke klederen zal aantrekken (Openb. 3:18). De verarmde ziel mag weten dat er onnaspeurlijke rijkdommen zijn in Christus, maar hij kan er niet zeker van zijn dat hij ooit in die rijkdommen zal delen (Ef. 3:8).

Deze arminianen bieden ellendige zielen niet meer dan veronderstellingen en vermoedens dat het goed met hen zal zijn. Ze maken het arme zielen onmogelijk om met Thomas te zeggen: 'Mijn Heere en mijn God' (Joh. 20:28), of met Job: 'Mijn Verlosser leeft' (Job 19:25) of met de Kerk: 'Ik ben mijns Liefsten, en Zijn genegenheid is tot mij' (Hoogl. 7:10). Zo laten ze de zielen in een donkere, onzekere, twijfelende en weifelende toestand. Ze zweven net als de doodskist van Mohammed tussen twee stenen⁵ of ze hangen net als Erasmus – zoals de roomsen hem afbeelden – tussen hemel en hel. Ze maken de ellendige ziel een Magôr-missabib (Jer. 20:3), een verschrikking voor zichzelf.

5. Vanaf de 12^e eeuw geloofde men in het Westen dat het lichaam van Mohammed zich in de Kaäba bevond. De Kaäba zou een gewelfd plafond hebben dat was gemaakt van zeer magnetische stenen. Daardoor zou de ijzeren kist met het lichaam van Mohammed voortdurend blijven zweven. (noot vertaler)

Is er een troostelozer leer? Welke leer kan de ziel meer verontrusten en in verwarring brengen? Op dit moment bent u in een staat van leven, maar het volgende moment kunt u in een staat van dood verkeren. U hebt nu genade, maar zo meteen kunt u deze genade weer kwijt zijn. U bent nu in het beloofde land, maar u kunt in de woestijn sterven. U kunt nu een tabernakel van God zijn, maar morgen een synagoge van satan. U kunt vandaag de witte keursteen van vergeving ontvangen hebben, maar morgen de zwarte steen van de veroordeling krijgen. U kunt vandaag vrij burger zijn in het Koninkrijk van Christus en morgen een slaaf van satan. U kunt nu een vat ter ere zijn en morgen een vat des toorns. U bent vandaag vurig bemind, maar kunt spoedig even diep gehaat worden. Vandaag is uw naam duidelijk geschreven in het boek des levens, maar morgen kan deze doorgehaald en voor altijd uitgewist zijn. Dit is de leer van de arminianen.

Dit moet de ziel wel in twijfel, bezorgdheid en angst houden. Christenen, bedenk dat uw geluk en zaligheid daarin bestaan dat niemand u uit uws Vaders hand kan rukken (Joh. 10:29), dat u 'in de kracht Gods' wordt 'bewaard' 'door het geloof tot de zaligheid' alsof u in een fort verkeert of door een bewaker bewaakt wordt (1 Petr. 1:5). 'Bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer' (Jes. 54:10). Christus leeft altijd om voor u te bidden (Hebr. 7:25).

Mensen en duivelen kunnen net zo min een wereld scheppen, God van Zijn troon stoten, de zon van het firmament rukken en Christus van het hart van de Vader losscheuren als ze een gelovige zullen kunnen rukken uit de eeuwige armen van Christus of hem een van zijn kostelijke juwelen zullen kunnen ontnemen (Deut. 33:26,27). Ik zal dit hoofdstuk afsluiten met een voortreffelijke uitspraak van Luther. Hij zegt: 'De hele Schrift is er vooral op gericht dat we niet zouden twifelen, maar dat we zouden hopen, vertrouwen en geloven dat God een barmhartig, mild, genadig en lankmoedig God is voor Zijn volk.'